

Pospešena z mrakom, tišino
in polnim tankom
se prebija do nasipa.

Za pregrado (tega še ne ve):
plavajoče kraljestvo
splavov in bark,
oken in vrat,
mostov in teras,
trnkov in miz se odpre kakor uročeni gozd.
Mize so vklenjene,
na odprtem – to je
posebna oblika zapora.
V naravi nepremičnin ni,
da mislijo na beg.

Grablje, obešalnik, odtrajana klop,
star štedilnik, nekaj plastičnih veder
in drugi prebivalci
kosovnega odvoza
imajo tu mednarodni kongres.
V grmu se nekdo tušira,
morda se tušira grm?

Nekaj taktov glasbe ob bregu
požene komarje na juriš.

Je to improvizirani
satelitski krožnik ali
magnetno polje, vaba za
ribe oddaljenih planetov?

Vrh drevesa dirigira
vetrno simfonijo
in grad zadaj je še en velik
neizrabljen instrument.

Vlažni defile hišk,
barvna simfonija v zalivskem toku,
ne ravno felinijeve podobe
recikliranih spominov.

Gostota razglednih točk
in brvi pod nogami:
čigavo je to spominsko omrežje?
Nikjer bipoda,
le midva, ki naju dolgi
večerni senci
peljeta na sprehod.

Niti spominov, ki *so* in ki *jih ni*,
se bežno zapletejo in zdrsnejo dalje,
svet odteka in priteka z valovi Drave;
nasip zajezi memorijo, ki je ne pozna,
da ne postreže z negostojubno plimo.

Prehitro mine sposojena intima,
v konfliktu med mrakom in nočjo
oblaki potemnijo.
Pospešena z nočjo
odrineva s prizorišča.

